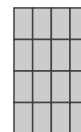

Sušтина je u istini

Medij - Rubrika: EKONOMIST MAGAZIN - Film
 Datum: Čet, 18/11/2010 Zemlja: Srbija
 Površina članka: 451cm2 Autor: Zlatko Paković
 Strana: 59 Deo: 1/1

Sušтина je u istini

Slobodna zona, 5 - 10. novembar, Dvorana Kulturnog centra Beograda i Muzej Jugoslovenske kinoteke, drugi deo

Zlatko Paković

Film Gerarda Milštajna „Godina odluke“ prikazuje nam prelomnu godinu u životu petorice mladih delinkvenata na specijalnom programu resocijalizacije koji im pruža mogućnost da izbegnu izdržavanje već izrečenih zatvorskih kazni u visini od nekoliko meseci do dve godine, da nađu posao i započnu novi život. Pred nama su, dakle, mladi i stariji maloletnici sa povišenom agresivnošću koji su počinili krivična dela uglavnom fizičkog zlostavljanja. Njima je berlinska „Work and Box Company“, koja postoji već desetak godina, omogućila „poseban tretman“.

do sada nije stekla samopouzdanje. Specijalni vaspitači i treneri, od kojih su pojedini prošli upravo ono kroz šta sada prolaze njihovi štićenici, u stvari su glavne ličnosti filma. Njihovo razumevanje, bodrenje i okuraživanje, zapravo je ono što je mladim delinkventima nasušno potrebno. Zajednički rad i zajedničko fizičko vežbanje služe da bi se među njima stvorio duh poverenja i prijateljstva. Oni mladići koji su na kraju uspeali, u svojim su vaspitačima prošli istinsku rodbinu. Treba li reći da je to obostrano.

„Ostrvo – arhiva jedne tragedije“ Ulja

Uli Štelcner nam pokazuje ovu arhivu zabranjenih dokumenata kao da nam pokazuje groblje pobijenih i, budući izvanredan poznavalac istorije Gvatemale u kojoj dobar deo godine boravi, otkriva nam čitav politički spektakl proizvodnje ubistva, u koji je, u svom gnevu prema svemu levičarskom, dobro umešana i CIA.

Film „Ostrvo – arhiva jedne tragedije“, svedočanstvo o jednom vremenu, izvanredno je sinematičko delo koje po strukturi podseća na igrani film. Dok gledamo i slušamo intervjuisane svedoke, na zidovima iza njih projektuju se arhivski snimci,

Štelcnera potresan je film o državnom teroru u Gvatemali. Tokom trideset četiri godine građanskog rata, pod nekoliko diktatura, usmrćeno je 200.000 ljudi. Mnogi od nastradalih, naravno, reč je pre svega o levičarima, koje je tajna policija pratila i isledivala, dobili su svoje policijske kartone. Na stotine hiljada ovakvih dokumenata, od kojih su neki stari i preko pola veka, bilo je pohranjeno u podrumima tajnog zatvora nekadašnje Nacionalne policije u Gvatemala Sijiju, glavnom gradu Gvatemale.

Eksplzija u julu 2005. slučajno je otkrila ovo sklonište beščašća i bezumlja. Danas se dvesta istraživača, koji jedini imaju pristup, bavi razvrstavanjem i analizom ovih dokumenata. Mnogi od zaposlenih nailaze tu na podatke o poslednjim danima svojih roditelja, rođaka i poznanika.

Štelcnera potresan je film o državnom teroru u Gvatemali. Tokom trideset četiri godine građanskog rata, pod nekoliko diktatura, usmrćeno je 200.000 ljudi. Mnogi od nastradalih, naravno, reč je pre svega o levičarima, koje je tajna policija pratila i isledivala, dobili su svoje policijske kartone. Na stotine hiljada ovakvih dokumenata, od kojih su neki stari i preko pola veka, bilo je pohranjeno u podrumima tajnog zatvora nekadašnje Nacionalne policije u Gvatemala Sijiju, glavnom gradu Gvatemale.

Eksplzija u julu 2005. slučajno je otkrila ovo sklonište beščašća i bezumlja. Danas se dvesta istraživača, koji jedini imaju pristup, bavi razvrstavanjem i analizom ovih dokumenata. Mnogi od zaposlenih nailaze tu na podatke o poslednjim danima svojih roditelja, rođaka i poznanika.

ci, što stvara komemorativni utisak kao da se nalazimo u muzeju žrtava. Povremeno, glas naratora na nemačkom jeziku čujemo kao vergilijevski glas vodiča kroz ovaj muzej hispanoameričkog pakla.

Kada je reditelj Zoran Solomun sa svojom producerskom kućom Ohne gepaeck iz Berlina, u svojstvu producenta Štelcnerovog filma, ponudio poznatom kanalu Arte da ga prikaže, odgovoreno mu je sledećim rečima: „Mi više ne emitujemo ozbiljne filmove“.

„Ostrvo – arhiva jedne tragedije“, krajnje je ozbiljan, bez ikakvog sloja patetike, žaloban film, gotovo rekvijem (tom utisku doprinosi i izvanredno u tri sekvence inkorporiran violončelista), koji nas podseća da je suština dokumentarnog filma u istini, a njegova snaga u načinu da se ta istina, bez ičega suvišnog, sinematički saopšti. ✘